

Súd: Mestský súd Košice
Spisová značka: K2-31Cb/7/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7223200558
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lucia Baňacká PhD.
ECLI: ECLI:SK:MSKE:2023:7223200558.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mestský súd Košice sudkyňou JUDr. Luciou Baňackou, PhD. v právnej veci žalobcu: BFF Central Europe s.r.o., Mostová 2, 811 02 Bratislava, IČO: 44 414 315, zastúpený Mgr. Tomáš Čentéš, PhD., advokát so sídlom Stará Vajnorská 2672/90, 931 04 Bratislava, IČO: 42 124 182 proti žalovanému: Univerzitná nemocnica L. Pasteura Košice, Rastislavova 785/43, 041 90 Košice, IČO: 00 606 707, zastúpený ALENA ZADÁKOVÁ – advokát s.r.o., Kováčska 32, Košice, IČO: 53 209 451, v konaní o obnovu konania takto

rozhodol:

I. Žalobu na obnovu konania zamietá.

II. Žalovanému priznáva voči žalobcovi náhradu trov súdneho konania v plnom rozsahu, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobca návrhom doručeným Okresnému súdu Košice II dňa 20.1.2023 navrhol, aby súd povolil obnovu súdneho konania v časti týkajúcej sa zamietnutej časti nároku žalobcu na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v konaní vedenom Okresným súdom Košice II pod sp. zn. 35Cb/63/2020.

Návrh na povolenie obnovy konania žalobca odôvodnil tým, že na Okresnom súde Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 35Cb/63/2020 sa žalobca domáhal zaplata istiny, úrokov z omeškania a paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky. Konanie bolo právoplatne skončené dňa 15.11.2022. V časti uplatneného nároku týkajúceho sa paušálnej náhrady nákladov bol žalobca úspešný len čiastočne, keď bola právoplatným rozsudkom žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi paušálnu náhradu nákladov vo výške 40 eur, hoci sa žalobca podanou žalobou domáhal zaplata nároku na paušálnu náhradu nákladov v celkovej výške 3.520 eur, t.j. 40 eur zvlášť za každú pohľadávku.

Po právoplatnom skončení súdneho konania vyšli najavo také nové skutočnosti, ktoré odôvodňujú povolenie obnovy konania. S poukazom na článok 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, článok 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky žalobca zdôraznil, že žaloba na obnovu konania sa netýka žalovanej istiny, úrokov z omeškania ani priznaných 40 eur titulom paušálnej náhrady nákladov. Žaloba sa týka len tej časti paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, ktorej poskytnutie žalobcovi bolo súdom v pôvodnom konaní zamietnuté.

Žalobca návrh na podanie žaloby na obnovu konania odôvodnil rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie v konaní vedenom pod sp. zn. C-585/20 zo dňa 20.10.2022. Súdny dvor v predmetnom rozhodnutí uviedol, že článok 6 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/7/ES zo dňa 16.2.2011 v boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách sa má vykladať v tom zmysle, že minimálna paušálna suma vo výške 40 eur ako náhrada nákladov veriteľa na vymáhanie vzniknutých v dôsledku oneskorenej platby dlžníka je splatná za každú obchodnú transakciu nezaplatenú po termíne splatnosti a uvedenom na faktúre vrátane prípadu, keď je táto faktúra spomedzi ďalších faktúr predmetom jednej

administratívnej sťažnosti alebo žaloby. Návrh na začatie prejudiciálneho konania bol podaný v rámci sporu medzi sesterskou spoločnosťou žalobcu BFF Finance Iberia SAU na jednej strane a Regionálnym úradom pre zdravotnú starostlivosť Castilla y León na druhej strane, a to vo veci vymáhania pohľadávok spoločnosťou BFF od tohto úradu, ktoré zodpovedajú odplatám za poskytnuté služby 21 podnikmi.

Súdny dvor Európskej únie v rozhodnutí zdôrazňuje, že pojem oneskorená platba uvedený v článku 6 ods. 1 a 3 smernice 2011/7 sa vzťahuje na všetky platby uskutočnené ako odplata za obchodné transakcie a je uplatniteľný na každú obchodnú transakciu posudzovanú jednotlivo. Smernica tak stanovuje súvislosť medzi minimálnou paušálnou sumou stanovenou v jej článku 6 ods. 1 a každou obchodnou transakciou nezaplatenou v termíne splatnosti uvedenou na faktúre alebo v rovnocennej výzve na zaplatenie. Faktúry sa považujú za výzvy na zaplatenie a preto predstavujú dôležité dokumenty v reťazci obchodných transakcií. Súdny dvor zároveň uviedol, že právo vymáhať zákonné úroky z omeškania a nárok na minimálnu paušálnu sumu podľa článku 6 smernice 2011/7 vznikajú v dôsledku oneskorenej platby a týkajú sa obchodných transakcií posudzovaných jednotlivo.

Zákonné úroky ako aj paušálna suma sa stanú splatnými automaticky po uplynutí lehoty splatnosti stanovenej v článku 4 smernice. Zo znenia článku 4 ods. 1 smernice 2011 pritom vôbec nevyplýva, že by rozhodnutie veriteľa predložiť jednému dlžníkovi jedno vymáhanie pohľadávky zahŕňajúce viacero faktúr, ktoré neboli zaplatené v lehote splatnosti, mohlo zmeniť podmienky splatnosti zákonných úrokov z omeškania alebo podmienok splatnosti minimálnej paušálnej sumy 40 eur stanovených v článku 6 ods. 1 tejto smernice. Naopak, skutočnosť, že tieto zákonné úroky a paušálna suma sú splatné automaticky bez potreby upozornenia predpokladá, že rozhodnutie veriteľa pokiaľ ide o spôsoby vymáhania nezaplatených pohľadávok, nie je relevantné na účely splatnosti uvedených zákonných úrokov ako aj uvedenej paušálnej sumy.

Z doslovného a kontextuálneho výkladu vyplýva, že minimálna paušálna suma vo výške 40 eur ako náhrada nákladov za vymáhanie je splatná veriteľovi, ktorý si splnil svoje povinnosti v súvislosti s každou platbou, ktorá nebola uskutočnená po termíne splatnosti odplaty za obchodnú transakciu uvedenú na faktúre, alebo rovnocennej výzve na zaplatenie, okrem prípadu, že dlžník nie je zodpovedný za vzniknuté meškание.

Tento výklad článku 6 smernice 2011/7 potvrdzuje účel tejto smernice, a to bojovať proti oneskorených platbám v obchodných transakciách z dôvodu negatívnych účinkov takýchto oneskorení na likviditu podnikov, ich konkurencieschopnosť a ziskovosť. Cieľom smernice 2011/7 je nielen odradiť od oneskorených platieb, ktoré by sa mohli stať finančne zaujímavými pre dlžníka z dôvodu nízkych úrokov, alebo neexistencie úrokov, ale aj účinne chrániť veriteľa pred takýmito oneskoreniami tým, že sa mu zabezpečí čo najúplnejšia náhrada nákladov na vymáhanie, ktoré vynaložil.

Paušálna náhrada nákladov zahŕňa náklady na vymáhanie administratívnych nákladov, náhradu za interné náklady, ktoré vznikli v dôsledku oneskorenej platby. Podanie jedinej sťažnosti na vymáhanie platby týkajúcej sa viacerých nezaplatených obchodných transakcií po termíne splatnosti náležite uvedených vo faktúrach alebo v rovnocenných výzvach na zaplatenie nemôže mať za následok zníženie minimálnej paušálnej sumy splatnej ako náhrada nákladov na vymáhanie za každú oneskorenú platbu. Takéto zníženie by v prvom rade zbavovalo potrebného účinku článku 6 tejto smernice, ktorého cieľom je odradiť od oneskorených platieb, ale aj nahradíť veriteľovi náklady na vymáhanie, ktoré mu vznikli. Tieto náklady vedú k zvýšeniu podielu počtu platieb a súm, ktoré dlžník neuhradí načas. Zníženie by tiež znamenalo priznať dlžníkovi výnimku z nároku na paušálnu sumu stanovenú v článku 6 ods. 1 uvedenej smernice bez akéhokoľvek objektívneho dôvodu, čo je v rozpore s článkom 7 ods. 1 druhým pod odsekom písmena c) tejto smernice. Zníženie paušálnej náhrady nákladov by napokon viedlo k oslobodeniu dlžníka od časti finančnej záťaže vyplývajúcej z jeho povinnosti zaplatiť na základe každej nezaplatenej faktúry po termíne splatnosti paušálnu sumu vo výške 40 eur stanovenú v článku 6 ods. 1 smernice. Súdny dvor EÚ zároveň zdôraznil, že právo na primeranú náhradu stanovenú v článku 6 ods. 3 smernice 2011/7 sa vzťahuje na náklady na vymáhanie, ktoré presahujú minimálnu sumu 40 eur, na ktorú má veriteľ nárok automaticky podľa článku 6 ods. 1 smernice. Článok 6 ods. 3 smernice 2011/7 neobmedzuje právo veriteľa na získanie paušálnej sumy stanovenej v článku 6 ods. 1 smernice. Na článok 6 ods. 3 smernice 2011/7 sa tak nemožno odvolávať s cieľom obmedziť právo veriteľa na získanie paušálnej sumy stanovenej v článku 6 ods. 1 tejto smernice.

Výklad článku 6 smernice 2011/7, podľa ktorého minimálna paušálna suma splatná za každú obchodnú transakciu nezaplatenú po termíne splatnosti, ktorá je uvedená na faktúre, ak je táto faktúra predložená spolu s ďalšími faktúrami v rámci jednej administratívnej sťažnosti alebo žaloby neznamena, že ide o uloženie sankcií dlžníkovi. V zmysle uvedeného minimálna paušálna suma vo výške 40 eur ako náhrada nákladov veriteľa za vymáhanie vzniknutých v dôsledku oneskorenej platby dlžníka je splatná za každú obchodnú transakciu nezaplatenú po termíne splatnosti a uvedenú na faktúre vrátane prípadu,

keď je táto faktúra spomedzi alebo spolu s ďalšími faktúrami predmetom jednej administratívnej sťažnosti alebo žaloby.

Žalobca uviedol, že prejudiciálnym konaním súdny dvor zjednotil rozhodovaciu činnosť vnútroštátnych súdov členských štátov pri aplikácii a výklade práva Európskej únie. Ak teda Európsky súdny dvor judikoval, že veriteľovi prislúcha nárok 40 eur za každú faktúru, a to bez ohľadu na to, či si žalobca jednou žalobou uplatnil nárok len z jednej faktúry, alebo z 1000 faktúr. Žalobca má za to, že v pôvodnom konaní súd dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci keď ustálil, že žalobcovi prislúcha 40 eur za všetky uplatnené pohľadávky.

Žalobca tiež poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ v konaní vedenom pod sp. zn. C-370/2021 zo dňa 1.12.2022. Vnútroštátny súd sa Súdneho dvora EÚ pýtal, či má článok 6 ods. 1 smernice 2011/7 spojený s článkom 3 smernice sa vykladať tak, že ak jedna a tá istá zmluva upravuje opakujúce sa dodávanie tovaru alebo poskytovanie služieb, pričom sa za každé dodanie alebo poskytnutie musí zaplatiť v stanovenej lehote, suma 40 eur ako minimálna paušálna náhrada nákladov veriteľa je splatná za každú oneskorenú platbu, alebo sa má zaplatiť len raz bez ohľadu na počet oneskorených platieb. Súdny dvor EÚ v rozhodnutí C-370/2021 uviedol, že ak jedna a tá istá zmluva upravuje opakujúce sa dodávanie tovaru alebo poskytnutie služieb, pričom sa za každé dodanie alebo poskytnutie musí zaplatiť v stanovenej lehote, veriteľovi prináleží za každú oneskorenú platbu suma 40 eur ako minimálna paušálna náhrada nákladov za vymáhanie.

Žalobca tiež poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Obdo/59/2021 zo dňa 30.11.2022, ktorým poukázal na citované závery Súdneho dvora EÚ a konštatoval, že minimálna paušálna suma vo výške 40 eur ako náhrada nákladov na vymáhanie je splatná veriteľovi, ktorý si splnil svoje povinnosti v súvislosti s každou platbou, ktorá nebola uskutočnená po termíne splatnosti odplaty za obchodnú transakciu uvedenú na faktúre alebo rovnocennej výzve na zaplatenie okrem prípadu, že dlžník nie je zodpovedný za vzniknuté omeškanie. Preto v prípade podania jednej žaloby na vymáhanie platby týkajúcej sa viacerých nezaplatených obchodných transakcií po termíne splatnosti náležite uvedených vo faktúrach alebo v rovnocenných výzvach na zaplatenie, nemôže mať za následok zníženie minimálnej paušálnej sumy splatnej ako náhrada nákladov na vymáhanie za každú oneskorenú platbu. Zníženie takejto náhrady by v konečnom dôsledku viedlo k oslobodeniu dlžníka od časti finančnej záťaže vyplývajúcej z jeho povinnosti zaplatiť na základe každej nezaplatennej faktúry po termíne splatnosti paušálnu sumu vo výške 40 eur.

Žalobca ďalej uviedol, že žalobu na obnovu konania podal v rámci subjektívnej prekluzívnej lehoty, nakoľko rozsudky Súdneho dvora EÚ boli vyhlásené dňa 20.10.2022 a 1.12.2022. Subjektívna trojmesačná prekluzívna lehota na podanie žaloby žalobcovi uplynula dňa 20.1.2023. Žalobca zároveň poukázal na to, že neuplynula ani objektívna trojročná prekluzívna lehota na podanie žaloby na obnovu konania, nakoľko konanie bolo právoplatne skončené dňa 15.11.2022.

Žalobca poukázal na § 217 ods. 1 CSP, podľa ktorého je pre posúdenie zákonnosti a vecnej správnosti rozsudku určujúci stav objektívne existujúci v čase vyhlásenia rozsudku. V čase vyhlásenia predmetného rozsudku Okresného súdu Košice II, ktorým žalobcovi nebol priznaný požadovaný nárok na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, ale len suma 40 eur, bol právny stav taký, že žalobca mal nárok na celú žiadanú výšku paušálnej náhrady nákladov v sume 3.520 eur.

Počas pôvodného konania ešte neboli vydané dva rozsudky Súdneho dvora EÚ a tieto žalobca nemohol označiť v pôvodnom súdnom konaní ako listinné dôkazy. Z uvedeného dôvodu sú tieto rozsudky dôvodom na obnovu konania v zmysle § 397 písm. a) CSP, pretože ide o skutočnosti, rozhodnutie, alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutia vo veci.

To, že počas pôvodného konania neboli Súdnym dvorom EÚ vydané predmetné dva rozsudky neznamena, že právny stav záväzný pre všeobecný súd SR nebol taký, ako v týchto svojich rozsudkoch uvádza Súdny dvor EÚ. Žalobca mal už v čase vydania rozsudku všeobecného súdu SR nárok na celú žalovanú sumu paušálnej náhrady nákladov, nie len na sumu 40 eur.

Žalobca pritom vychádza zo skutočnosti, že rozsudky Súdneho dvora EÚ vo vzťahu k prejudiciálnym otázkam majú len deklaratívny charakter, nie charakter konštitutívny. Podľa právnej vedy rozhodnutie Súdneho dvora platí ex tunc a nie ex nunc. Výklad určitého ustanovenia únievého práva objasňuje význam a dosah tohto ustanovenia tak, ako má byť chápané a využívané od okamihu svojho vstupu do platnosti. Súdny dvor preto musia používať takto vyložené ustanovenie iné právne vzťahy vzniknuté a založené pred rozhodnutím súdneho dvora, ktoré podalo výklad. Žalobca pritom poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ C-417/13, podľa ktorého rozsudok v prejudiciálnom konaní nemá konštitutívnu, ale

deklaratórnu povahu s tým dôsledkom, že jeho účinky zásadne platia od dátumu nadobudnutia účinnosti pravidla, ktoré je predmetom výkladu.

Ak slovenský všeobecný súd teda rozhodol opačne ako Súdny dvor EÚ v otázke paušálnej náhrady nákladov, tak slovenský všeobecný súd postupoval v rozpore s § 217 ods. 1 CSP, pretože nerozhodol na základe stavu, aký už vtedy bol. Niet žiadnych pochyb o tom, že v čase vydania rozsudku Okresným súdom Košice II č.k. 35Cb/63/2020-38 dňa 25.8.2021, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 15.11.2022 v znení pozmeňujúceho rozsudku Krajského súdu v Košiciach ako súdu odvolacieho zo dňa 19.10.2022 bol právny stav taký, že žalobcovi prináležal celý nárok na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, nie len nárok na 40 eur.

Žalobca poukázal na to, že žalobu na obnovu konania podal z dôvodu § 397 písm. a) CSP, nie podľa § 397 písm. e) CSP, podľa ktorého je prípustná žaloba na obnovu konania vtedy, ak právoplatný rozsudok všeobecného súdu je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora EÚ, Rady EÚ alebo komisie, ktoré je záväzné pre strany. Predmetné rozsudky Súdneho dvora EÚ nie sú záväzné pre žalobcu, napriek tomu, že v konaní C-585/2020 bola žalobcom španielska sesterská spoločnosť žalobcu.

Žalobca v tejto súvislosti poukázal na jeden z názorov právnej vedy, podľa ktorých § 397 ods. 1 písm. e) CSP neobsahuje žiadne pravidlo, čo s rozhodnutiami označených inštitúcií EÚ, ktoré boli vynesené, resp. prijaté pred právoplatnosťou rozsudku, proti ktorému sa podáva žaloba na obnovu konania. Takéto rozhodnutia podľa citovaného názoru mali byť súčasťou právneho a skutkového základu napádaného rozsudku a ak neboli, nemôže to zakladať podľa princípov, na ktorých stojí tento mimoriadny opravný prostriedok nárok na žalobu o obnovu konania. Žalobca uviedol, že rozhodnutia Rady EÚ alebo Komisie sú záväzné právne akty súčasť sekundárneho práva EÚ. V rozhodnutí, ktoré označuje tých, ktorým je určené, je záväzné len pre nich. Popritom sa zabúda, že rozhodnutia môžu mať po Lisabonskej zmluve všeobecnú platnosť, t.j. nemajú konkrétne určeného adresáta. Aj rozhodnutia, ktoré majú určených adresátov sa môžu hoci nepriamo týkať aj tretích osôb. Vo vzťahu k rozhodnutiam súdneho dvora ako dôvodom na obnovu konania je v literatúre uvedené, že zákonodarca mal mať v § 397 písm. e) CSP na mysli rozsudky a uznesenia súdneho dvora, ktoré nie sú súčasťou judikatúry. Nie je úplne jasné, či rozsudky a uznesenia súdneho dvora sú alebo nie sú prameňom práva. Rozsudky a uznesenia, ktoré boli prijaté pred vynesením rozsudku, proti ktorému sa podáva žaloba na obnovu konania, mali tvoriť právny základ tohto rozsudku, a preto by podľa tohto názoru mali byť spôsobilé založiť obnovu konania. Ak po vynesení rozsudku, proti ktorému sa podáva žaloba o obnovu konania bol vyhlásený rozsudok alebo vydané uznesenie súdneho dvora, tak základnou otázkou je preskúmať, či takéto rozhodnutie súdneho dvora je pre strany záväzné. Pri zastávaní stanoviska, že rozsudky a uznesenia súdneho dvora sú prameňmi práva nebude potrebné riešiť, čo znamená záväznosť konkrétneho súdneho rozhodnutia pre strany v konaní o obnovu, t.j. či táto záväznosť bude mať vecný alebo aj osobný rozsah, prípadne sa budú vyžadovať oba tieto rozsahy.

2. Žalovaný žalobu na obnovu konania označil v celom rozsahu za nedôvodnú. Žalobca podľa žalovaného odôvodňuje žalobu na obnovu konania odkazujúc na § 397 písm. a) a e) CSP. Argumentácia žalobcu nezakladá procesnú prípustnosť obnovy konania, a to z dôvodu, že v prípade obnovy konania musí vždy ísť len o dôkazy o skutkových okolnostiach, nie o právne posúdenie veci a tiež rozhodnutie, resp. dôkazy, ktoré sú podkladom pre obnovu konania tu museli existovať už v čase vyhlásenia rozsudku. Podmienkou na uvádzanie nových skutočností a dôkazov tak, ako to predpokladá § 397 písm. a) CSP je, že museli existovať už v pôvodnom konaní, inak by tu vznikol rozpor s § 217 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd musí vychádzať zo skutkového stavu existujúceho v čase vyhlásenia rozhodnutia. Nasvedčuje tomu zákonná formulácia „bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní“, lebo použiť možno len tie skutkové okolnosti alebo dôkazy, ktoré existovali v čase pôvodného konania.

Obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno za podmienok stanovených v zákone dosiahnuť nápravu vo veci, v ktorej nebol skutkový stav v pôvodnom konaní zistený úplne alebo správne. Návrhom na obnovu konania sa však nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posudzovaní veci, alebo nesprávnosti procesnej povahy. Na nápravu týchto nesprávností slúžia podľa povahy rozhodnutia a charakteru namietanej nesprávnosti iné opravné prostriedky. Žalovaný poukázal na rozhodovaciaj prax Najvyššieho súdu SR, na rozhodnutie vo veci vedenej pod sp. zn. 2Cdo 1210/2015, kde Najvyšší súd konštatoval, že vecná nesprávnosť rozhodnutia napadnutého návrhom na obnovu konania nie je dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania.

Rovnako poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR v konaní vedenom pod sp. zn. 4Cdo 83/99, kde najvyšší súd uviedol, že vecná nesprávnosť rozsudku, nesprávne skutkové a právne závery súdu, ktorého obnova konania sa navrhuje, nie je dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania.

Napokon poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cdo 185/96, kde najvyšší súd posudzoval otázku, či dôvodom na obnovu konania je aj právny názor na výklad zákona vyslovený iným orgánom, v ktorom dospel k záveru, že nie je spôsobilým dôvodom obnovy konania. Právny názor na výklad zákona vyslovený iným orgánom než súdom, ktorý prejednal veci v rámci svojej právomoci nie je spôsobilým dôvodom obnovy konania.

Žalovaný uviedol, že žalobca mal možnosť napadnúť rozsudok dovolaním prípadne ústavnou sťažnosťou, a tak zvrátiť nesprávne právne posúdenie tak, ako to urobil aj v konaní vedenom Okresným súdom Košice II pod sp. zn. 36Cb/126/2018, o čom predložil ako dôkaz uznesenie Najvyššieho súdu SR 2Obdo 59/2021.

Žalovaný ďalej uviedol, že podľa súčasného znenia Civilného sporového poriadku môže strana podať žalobu na obnovu konania v prípade, keď súd nerešpektoval rozhodnutie Súdneho dvora EÚ a nezohľadnil ho vo svojom rozhodnutí. Je nepochybné, že rozsudok Súdneho dvora EÚ, na ktorý poukazuje žalobca v čase rozhodnutia nebol vyhlásený, a teda nie je možné vyčítať súdu, že ho nerešpektoval. Navyše nie je splnená ani ďalšia podmienka, že sa rozsudok týka strán sporu.

Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 9Co/111/2017 uviedol, že obnova konania má v systéme opravných prostriedkov osobitné postavenie, pretože ním možno napadnúť rozhodnutie, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. CSP vychádza z tejto mimoriadnej povahy a v nadväznosti na to aj upravuje podmienky, za ktorých je obnova konania prípustná. Princíp právnej istoty tu môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov a napravenie väd najzákladnejších dôležitostí pre súdny systém a nie z dôvodu právnej istoty. Pri uplatnení tézy vyplývajúcej z rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej rozhodnutia súdov predstavujúce res iudicata majú zostať nedotknuté je potrebné na prípadné možnosti prelomenia záväznosti a nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí hľadieť ako na výnimky z tejto zásady. Právnu úpravu, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade vykladať rozširujúco. Namieste je skôr reštriktívny výklad.

3. Žalobca v replike zo dňa 6.6.2023 uviedol, že nesúhlasí s argumentáciou žalovaného, pretože podľa doslovného znenia § 397 písm. a) CSP možno podať proti právoplatnému rozsudku žalobu na obnovu konania aj vtedy, ak sú tu rozhodnutia týkajúce sa strán sporu a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Z toho žalobca dovodzuje, že dôkazy predložené v rámci konania o žalobe na obnovu konania sa nemusia týkať výlučne iba skutkových okolností. Procesná prípustnosť žaloby na obnovu konania nie je viazaná len na skutkové okolnosti, ale môže sa týkať aj rozhodnutí o právnych otázkach. V tomto prípade je takým rozhodnutie Súdneho dvora EÚ, ktoré je deklaratórnej povahy. Právny stav taký ako v spomínanom rozsudku C-585/20 vyslovil súdny dvor, platil už v čase vydania rozsudkov v konaní pred slovenskými všeobecnými súdmi. Žalobca však v tom čase nevedel preukázať listinným dôkazom ani v jednom z konaní v podobe rozsudku súdneho dvora. Ak podľa CSP platí, že súd je viazaný stavom pre vydávanie rozsudku a ak platí, že právny stav v zmysle predpisov EÚ bol v čase rozhodovania slovenských súdov taký, ako následne vyriekol súdny dvor, tak tu hovoríme o učebnicovom prípade, kedy obnova konania podľa § 397 písm. a) CSP je procesne možná a prípustná. Typickými rozhodnutiami, ktoré sú dôvodom na obnovu konania v zmysle ustanovenej praxe sú rozhodnutia o prejudiciálnych otázkach. Ide o nové rozhodnutia prijaté až po právoplatnom rozhodnutí vo veci, čiže ide o prípady právnych otázok, ktoré súd v pôvodnom konaní rozhodol inak. Ak súd prejudiciálne posúdil otázku, o ktorej nemôže sám rozhodovať po právoplatnom skončení tohto konania orgán, do ktorého právomoci prejudiciálna otázka patrí, túto otázku posúdi odchyľne. Ide o typický dôvod na obnovu konania.

Aplikujúc analógiu jediný súdny orgán, ktorý je oprávnený záväzne vykladať právo EÚ je práve Súdny dvor EÚ. Interpretáčne stanovisko Európskej komisie v predmetnej smernici č. 7/2011/EÚ o tom, že žalobcovi prislúchal voči žalovanému nárok na paušálnu náhradu nákladov vo výške 40 eur za každú faktúru, slovenské všeobecné súdy ignorovali, ani sa žiadnym spôsobom nevysporiadali s jeho znením vo svojich rozhodnutiach, hoci je súčasťou súdneho spisu vedeného v pôvodnom konaní, ktorého obnovu žiada žalobca povoliť. Čiže keď si slovenské všeobecné súdy posudzovali otázku, ako vykladať ustanovenie príslušnej smernice, postupovali v rozpore s právom EÚ a v rozpore s už vtedy známym stanoviskom Európskej komisie, pričom túto otázku právne záväzne s deklaratórnymi účinkami posúdil neskôr Súdny dvor EÚ.

Metódou analógie legis je preto možné dospieť k rovnakému záveru ako pri prejudiciálnych otázkach, teda rozsudok Súdneho dvora EÚ je dôvodom na obnovu konania. Žalobca nedisponuje žiadnym iným procesným prostriedkom pre účely ochrany svojich práv a právom chránených záujmov. Nemohol podať

dovolanie, nebol v danej chvíli zákonný dôvod na podanie ústavných sťažností. V dôsledku rozhodovacej činnosti všeobecných súdov prišiel žalobca o peňažný nárok, ktorý mu prislúchal, pričom mu prislúchal už v čase vydania rozhodnutí slovenských všeobecných súdov.

Vo vzťahu k ustálenej rozhodovacej praxi súdnych autorít, ktorú vo svojom vyjadrení cituje žalovaný žalobca uviedol, že základom argumentácie žalobcu pri jeho žalobách na obnovu konania je, že ak by v čase vydania rozsudkov všeobecnými súdmi SR existoval predmetný rozsudok Súdneho dvora EÚ, tak by ho predložil do pôvodných konaní a slovenské všeobecné súdy by ho museli rešpektovať, pretože výklad súdneho dvora je pre ne právne záväzný. Tento rozsudok v tomto čase neexistoval.

Zároveň však právny stav bol taký, ako konštatoval súdny dvor už v čase vydania rozsudku v pôvodnom vnútroštátnom konaní. Dôkaz o tom nemohol žaloba predložiť v pôvodnom konaní, teraz ním disponuje a žiada na základe neho povoliť obnovu konania.

Žalobca nepodal teda svoju žalobu len preto, že vec bola nesprávne právne posúdená slovenskými všeobecnými súdmi. Žalobca podal žalobu preto, pretože sa objavil listinný dôkaz, ktorý nemohol predložiť v pôvodnom konaní pretože neexistoval, avšak je spôsobilý mať za následok priaznivejšie rozhodnutie všeobecným súdom v prospech žalobcu.

Niektoré rozhodnutia citované žalovaným nie je možné stotožňovať so situáciou v tomto konaní. V tomto konaní nejde o situáciu, keď sa v praxi zmení rozhodovacia prax všeobecných súdov, alebo pre jej zásadné rozhodnutie, ktoré zmení dovtedajšiu prax a je výsledkom dovolacieho konania alebo rozhodnutia dovolacieho súdu. Žalobca čiastočne neuspel v súdnom konaní, ktoré sa týkalo nároku majúceho základ v smernici EÚ. Tá navodila právny stav, ktorý bol už v čase vydania rozsudku slovenského všeobecného súdu taký, že žalobca mal nárok na 40 eur zvlášť za každú faktúru. Nevedel to podložiť listinným dôkazom.

Žalobca poukázal na uznesenie Krajského súdu v Bratislave vo veci vedenej pod sp. zn. 10Copr 13/2016, podľa ktorého nové dôkazy sú spôsobilým dôvodom obnovy konania vtedy, ak je nimi možné preukázať právne spôsobilú skutočnosť, ktorá môže privodiť pre stranu priaznivejšie rozhodnutie vo veci a ktoré napriek tomu, že v čase pôvodného konania objektívne existovali, bez svojej viny nemohla použiť v pôvodnom konaní napr. preto, lebo o nich nevedela, ani inak z procesného hľadiska nezavinila nesplnenie povinnosti tvrdenia alebo dôkaznú povinnosť. Nová uvádzaná skutočnosť musí byť spojená vždy s novým dôkazom. Dôvodom obnovy konania môžu byť dôkazy, ktoré existovali v čase pôvodného konania, ako aj dôkazy, ktoré vznikli po rozhodnutí súdu, ale sú spôsobilé dokázať rozhodné skutočnosti tvrdené pred rozhodnutím súdu. Dôvodom obnovy konania môže byť aj taká skutočnosť, ktoré síce sama o sebe nie je spôsobilá privodiť pre žalobcu navrhujúceho povoliť obnovu konania priaznivejšie rozhodnutie, ale v spojení s už rozhodnými skutočnosťami je na to spôsobilá.

Žalobca zdôraznil, že rozsudok nemohol napadnúť ani dovolaním, ani ústavnou sťažnosťou, nakoľko nemohla byť splnená požiadavka § 422 ods. 1 písm. a) CSP.

4. Žalobca na pojednávaní dňa 18.9.2023 uviedol, že už v pôvodných konaniach žalobca argumentoval, že má nárok 40 eur za každú uplatnenú faktúru. V čase pôvodných konaní nebola rozhodovacia prax krajských súdov jednotná a žalobca v tom čase nevedel do súdnych spisov doložiť listinný dôkaz v podobe rozsudkov súdneho dvora Európskej únie. Avšak nakoľko rozhodnutia súdneho dvora Európskej únie sú deklaratórne, stav v čase vydania rozsudku všeobecným súdom SR bol taký, ako tvrdil žalobca cestou svojich právnych zástupcov, a to už od roku 2011. Žalobca nestavia návrhy na obnovu konania na účastníctve, ale na tom, že vlastne všeobecné súdy pri vyhlasovaní rozsudku nerešpektovali stav, ktorý v tom čase bol. Žalobca poukázal na článok 6 bod 1 Dohovoru európskeho na ochranu ľudských práv a článok 46 bod 1 Ústavy SR, na právo na spravodlivý proces a otázku, či je nepripustenie obnovy konania zlučiteľné s týmito dvoma ustanoveniami.

5. Z pripojeného spisu Mestského súdu Košice K2-35Cb/63/2020 súd zistil, že žalobca sa žalobou doručenou Okresnému súdu Košice II domáhal zaplatenia paušálnej náhrady nákladov vo výške 3.520 eur. Okresný súd Košice II v rozsudku zo dňa 25.8.2021 žalobe v tejto časti vyhovel. Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 19.10.2022 tento výrok rozsudku súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobcovi priznal paušálnu náhradu nákladov spojenú s uplatnením pohľadávky vo výške 40 eur a nárok vo výške 3.480 eur zamietol. Krajský súd v Košiciach argumentoval tým, že podľa právneho názoru odvolacieho súdu žalobcovi v spore vznikol nárok iba na jednu paušálnu náhradu nákladov, keďže v tomto jednom súdnom konaní bola uplatnená pohľadávka 173.586,84 eur, a to bez ohľadu na to, či táto bola žalovanému fakturovaná viacerými faktúrami. Rozhodným kritériom bolo uplatnenie pohľadávky v jednom súdnom konaní, čo v posudzovanom prípade predstavuje jednu pohľadávku vyčíslenú žalobcom a preto jej zodpovedá jedna paušálna náhrada nákladov vo výške 40 eur, nie 88

paušálnych náhrad za každú vystavenú faktúru. Odvolací súd zároveň poukázal na to, že pohľadávku vo výške 3.480 eur ako paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky by nebolo možné priznať aj s poukazom na dôvodne vznesenú námietku premlčania žalovaného. Pohľadávka v tejto výške bola uplatnená až v priebehu konania po uplynutí 4 - ročnej premlčacej lehoty.

6. Podľa čl. 2 ods. 2 CSP právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

7. Podľa § 217 ods. 1 veta prvá CSP pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

8. Podľa § 397 CSP proti právoplatnému rozsudku je prípustná žaloba na obnovu konania, ak
a) sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci,
e) je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie, ktoré je pre strany záväzné.

9. Podľa § 194 ods. 1 CSP otázku, o ktorej má právomoc rozhodovať iný orgán verejnej moci ako orgán podľa § 193, môže súd posúdiť sám, nemôže však o nej rozhodnúť.

10. Podľa § 194 ods. 2 CSP ak bolo o otázke podľa odseku 1 rozhodnuté, súd na také rozhodnutie prihliadne a vysporiada sa s ním v odôvodnení rozhodnutia.

11. Podľa § 399 CSP žaloba na obnovu konania nie je prípustná proti rozhodnutiu, ktorého zmenu alebo zrušenie možno dosiahnuť inak.

12. Podľa § 422 CSP dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak
a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

13. Podľa § 400 CSP žalobu na obnovu konania môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

14. Podľa § 403 ods. 1 CSP žaloba na obnovu konania sa podáva v lehote troch mesiacov, odkedy sa ten, kto podal žalobu na obnovu konania, mohol dozvedieť o dôvode obnovy, alebo odo dňa, keď ho mohol uplatniť.

15. Podľa § 403 ods. 2 CSP žaloba na obnovu konania sa podáva najneskôr v lehote troch rokov od právoplatnosti rozhodnutia.

16. Podľa § 409 CSP na konanie o žalobe na obnovu konania sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie.

17. Podľa § 410 CSP žalobu na obnovu konania prejedná súd, ktorý o veci rozhodoval v prvej inštancii.

18. Podľa § 411 ods. 1 CSP rozsahom a dôvodmi žaloby na obnovu konania je súd viazaný.

19. Podľa § 411 ods. 2 CSP súd nie je viazaný rozsahom žaloby ak odvolací súd nie je viazaný rozsahom odvolania.

20. Podľa § 414 CSP ak súd žalobu na obnovu konania neodmietne, rozhodne rozsudkom, či obnovu konania povolí alebo zamietne.

21. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Obo 113/2008 obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorý má povahu výnimky zo zásadnej nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia. Vzhľadom na to je jeho prípustnosť vo viacerých smeroch obmedzená.

22. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Obo 138/2009 nezmeniteľnosť a záväznosť rozhodnutia, ktoré nadobudlo právoplatnosť, je jednou zo záruk právnej istoty.

23. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR v konaní vedenom pod sp. zn., 22 Cdo 2347/2003 dôvodom pre povolenie obnovy konania nemôžu byť skutočnosti, ktoré nastali až po skončení pôvodného konania.

24. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, zverejneného ako R 105/1998 právny názor na výklad zákona vyslovený iným orgánom (Ústavným súdom, ministerstvom a pod.) než procesným súdom, ktorý prejednal vec v rámci svojej právomoci, nie je spôsobilý dôvod obnovy konania.

25. Žalobca sa podanou žalobou domáha povolenia obnovy konania, ktoré bolo vedené Okresným súdom Košice II pod sp. zn. 35Cb/63/2020, a to v časti nároku žalobcu na paušálnu náhradu konania. Žalobca sa v pôvodnom konaní domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu paušálnu náhradu nákladov za 88 pohľadávok, v celkovej výške 3.520 eur. Rozsudkom Okresného súdu Košice II č.k. 35Cb 63/2020-38 zo dňa 25.8.2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k. 4 Cob 4/2022-90 zo dňa 19.10.2022 bola žalobcovi priznaná paušálna náhrada nákladov za jednu pohľadávku vo výške 40 eur a v prevyšujúcej časti bol uplatnený nárok na paušálnu náhradu nákladov zamietnutý. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 15.11.2022.

26. Po rozhodnutí Krajského súdu v Košiciach č.k. 4 Cob 4/2022-90 zo dňa 19.10.2022. Súdny dvor Európskej únie v konaní vedenom pod sp. zn. C-585/20 v spore medzi spoločnosťou BFF Finance Iberia SAU a Regionálnym úradom pre zdravotnú starostlivosť Castilla y León dňa 20.10.2022 rozhodol, že článok 6 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/7/ES zo dňa 16.2.2011 v boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách sa má vykladať v tom zmysle, že minimálna paušálna suma vo výške 40 eur ako náhrada nákladov veriteľa na vymáhanie vzniknutých v dôsledku oneskorenej platby dlžníka veriteľovi patrí za každú obchodnú transakciu nezaplatenú po termíne splatnosti vrátane prípadu, keď je táto faktúra spomedzi ďalších faktúr predmetom jednej administratívnej sťažnosti alebo žaloby. Na toto rozhodnutie nadväzovali ďalšie rozhodnutia najvyšších súdnych autorít (Súdny dvor EÚ v konaní vedenom pod sp. zn. C-370/2021 a Najvyšší súd SR v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Obdo/59/2021), ktoré nárok na paušálnu náhradu nákladov uplatnených za omeškanie s viacerými pohľadávkami jednou žalobou posúdili rovnako.

27. Žalobca uvedené rozhodnutie Súdneho dvora EÚ označil za nový listinný dôkaz, ktorý nemohol použiť v pôvodnom konaní. V konaní argumentoval tým, že rozhodnutia Súdneho dvora EÚ majú deklaratórny charakter a účinky ex tunc, a preto právny stav, ktorého sa žalobca domáha, platil už v čase rozhodovania súdu prvej inštancie (§ 217 ods. 1 CSP). Žalobca ho však v tom období nevedel preukázať dôkazmi. Žalobca zároveň uviedol, že zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia nemohol dosiahnuť inak, nakoľko nebola splnená zákonná podmienka § 422 písmeno a) CSP pre podanie dovolania a zároveň neexistoval zákonný dôvod na podanie ústavnej sťažnosti.

28. Súd prejednal žalobu na obnovu konania a zistil, že žaloba je podaná oprávnenou osobou, v zákonnej lehote, proti rozhodnutiu, proti ktorému je obnova konania prípustná, dospel však k záveru, že nie sú naplnené zákonom ustanovené dôvody pre pripustenie obnovy konania.

29. Obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorý možno za zákonom určených podmienok podať proti rozsudku, ktorý nadobudol právoplatnosť. Právna istota a stabilita nastolená právoplatným rozhodnutím pritom môžu byť v právnom štáte narušené len mimoriadne a výnimočne. Z uvedeného dôvodu zákon vymedzuje prípustné dôvody obnovy konania striktnie taxatívne a najvyššie súdne authority opakovane judikujú, že je neprípustné tieto dôvody vykladať extenzívne (napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 3Obo 113/2008, Najvyšší súd SR, sp. zn. 3Obo 138/2009).

30. Zhodne s názorom sporových strán súd uvádza, že v prejednávacom prípade žalobu na obnovu konania nemožno odôvodniť ustanovením § 397 písmeno e) CSP. Rozpor právoplatného rozsudku s neskorším rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie môže byť podľa tohto ustanovenia dôvodom obnovy konania výlučne vtedy, ak je toto rozhodnutie záväzné pre strany sporu. Nakoľko účastníkmi konania pred Súdny dvorom EÚ v konaní vedenom pod sp. zn. C-585/20 a C-370/2021 nebola ani jedna zo sporových strán tohto konania, toto rozhodnutie nie je pre ne subjektívne záväzné. Na žalobcom citovaný názor časti právnej vedy, ktorý je skôr úvahou de lege ferenda, súd nemohol v konaní prihliadať.

31. Žalobca žalobu na obnovu konania odôvodnil naplnením podmienok určených v § 397 písmeno a) CSP. V predmetnom ustanovení zákon explicitne uvádza, že dôvodom na obnovu konania môžu byť skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, o ktorých kumulatívne platí, že:

- sa týkajú strán a predmetu pôvodného konania,
- ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní a
- ktoré môžu žalobcovi privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

32. Žalobca v rámci svojej argumentácie v konaní označil rozhodnutie Súdneho dvora EÚ za listinný dôkaz, ktorý je spôsobilým dôvodom pre pripustenie obnovy konania podľa § 397 písmeno a) CSP, pretože právny stav, ktorý dokazuje existoval už v čase rozhodnutia súdu prvej inštancie.

33. K uvedenému tvrdeniu žalobcu súd uvádza, že predmetom dokazovania podľa CSP môžu byť výlučne skutkové otázky. Skutkové poznatky sú tie, ktoré podávajú informáciu o skutkových okolnostiach, ktoré zakladajú a odôvodňujú prejednávany nárok. Je potrebné ich odlíšiť od právnych poznatkov, ktoré nie sú predmetom dokazovania. Súdny dvor EÚ podáva v predmetnom rozhodnutí výklad európskeho práva, nemôže byť preto považované za skutkový poznatok.

34. Zároveň vo vzťahu ku skutočnostiam a dôkazom, ktoré môžu byť dôvodom na obnovu konania judikatórne prevláda názor, že tieto sú dôvodom obnovy konania výlučne vtedy, ak existovali už v čase pôvodného konania, ale strana ich v pôvodnom konaní bez svojej viny nemohla použiť. A to na rozdiel od rozhodnutí, ktoré podľa § 397 písmeno a) CSP môžu byť dôvodom obnovy konania bez ohľadu na to, či existovali v čase pôvodného konania.

35. Za zásadné pre rozhodnutie však súd považuje najmä to, že podľa explicitného znenia zákona dôvodom obnovy konania sú len také skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré sa týkajú strán a predmetu pôvodného konania. Pri formulovaní dôvodov obnovy konania podľa § 397 písmeno a) CSP zákon podobne ako pri dôvode podľa § 397 písmeno e) CSP striktné trvá na koncepcii účinkov rozhodnutí inter partes.

36. Účelom dôvodu obnovy konania formulovaného v § 397 písmeno a) CSP nie je rozšírenie dôvodov vymedzených v § 397 písmeno e) CSP vo vzťahu k rozhodnutiam Súdneho dvora EÚ, ale naopak postihnúť iný typ prípadov, a to prípady rozhodnutí iných orgánov verejnej moci podľa § 194 CSP o otázke, ktorú súd posudzoval v súdnom konaní ako predbežnú.

37. V konaní vedenom Okresným súdom Košice II súd právne posudzoval nárok žalobcu na paušálnu náhradu nákladov, t.j. otázku ktorej rozhodovanie patrí do právomoci konajúceho súdu, nešlo o rozhodnutie o prejudiciálnej otázke, o ktorej má právomoc rozhodovať iný orgán verejnej moci podľa § 194 CSP. Posudzovanie otázky nároku žalobcu na paušálnu náhradu nákladov v prípade viacerých pohľadávok uplatnených jednou žalobou bolo pritom posudzované nejednotne nielen v Slovenskej republike, ale v iných členských krajinách EÚ, o čom svedčí aj polozenie otázky Súdnemu dvoru EÚ. Až neskoršie rozhodnutie Súdneho dvora EÚ viedlo k zjednoteniu rozhodovacej praxe súdov. Doposiaľ pritom nebola prekonaná rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít, podľa ktorej výklad zákona vyslovený iným orgánom než procesným súdom, ktorý prejednal vec v rámci svojej právomoci, nie je spôsobilým dôvodom obnovy konania. (R 105/1998).

38. Z vyššie uvedených dôvodov súd uzavrel, že rozhodnutie Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-585/20 zo dňa 20.10.2022 nie je podľa explicitného znenia Civilného sporového poriadku spôsobilé byť dôvodom na obnovu konania podľa § 397 písmeno e) CSP, pretože nie je záväzné pre strany sporu a zároveň ani podľa § 397 písmeno a) CSP, pretože nie je listinným dôkazom, skutočnosťou, ani rozhodnutím, ktoré sa v súlade s koncepciou CSP inter partes týka sporových strán.

39. Súd udáva, že nie je oprávnený posudzovať súlad zákona alebo zásad, na ktorých je postavený Civilný sporový poriadok s Dohovorom na ochranu ľudských práv, či Ústavou SR.

40. Podľa ust. § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

41. Nakoľko bol žalovaný v konaní úspešný v celom rozsahu, súd mu priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

42. O konkrétnej výške náhrady trov konania rozhodne samostatným uznesením poverený súdny úradník po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 1 C.s.p.).

Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia proti ktorému smeruje na Mestskom súde Košice v dvoch vyhotoveniach (§ 362 C.s.p.)

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). (§ 363 C.s.p.)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 364 C.s.p.)

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. (§ 365 ods. 1 C.s.p.)

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 365 ods. 3 C.s.p.)

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. (§ 366 C.s.p.)

Ak povinný dobrovoľne nesplní to, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.